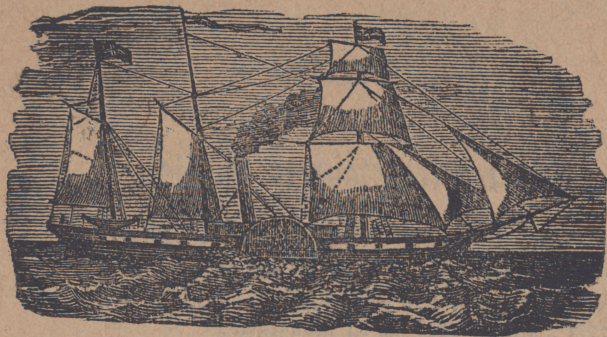

Tre nye Viser.

„Evening Stars“ Undergang

den 3die Oktober 1867.

1. „Evening Star“ betyder Nattens Stjerne,
Alt, men ingen Stjerne lyser nu.
For de Hundreder, som paa det fjerne
Blaadyb sank i Nattens dybe Gru.
2. Hift fra Newyork Skibet Kursen vendte
Imod Syd — men Reisen blev ei lang;
Alt den fjerde Dag det Herren sendte
Storm og Uveir, Død og Undergang.
3. Sig bevæged Hundreder af Arme
For at søge holde Skibet flot,
Men vil Naadens Gud sig ei forbarme,
Ser man her for Diet Døden blot.
4. Dg den kom; thi Skibet sank i Havet,
Dg forstummet var hver Angestftrig,
Alt saagodt som var med et begravet,
Tre og tyve reddede kun sig.
5. Disse kjæmpede mod Død og Fare,
Kristed' Hunger, frygtelige Savn,
Ds beratted' om den store Skare,
Som nedfant i Dødens kolde Favn.

V box 28:826

6. Beder Gud, vær dem en naadig Dommer,
Som her fandt en brat og tidlig Død,
Som i Livets Vaar, i Livets Sommer
Sant med et i Havets dunkle Skjød.

Skibet Broderlandets Forlis.

Mel. En ventlig Aften under Rosers Ly.

Hist gaar for fulde Seil et Kjempeffib
Med Flag, som høit paa Mastetoppen luer —
Som Luften kløves af en Kongegrib,
Saa kløver Skibet Havets hvide Tuer.

Som Arken trygt og stolt det stævner nu,
Dg paa dets Dæk et freidigt Mandskab synger —
Til Bombay — ja, til Indien staar dets Hu,
Til Kokuspalmens og Drangens Klynger!

Hvor mange fromme Onsker fly ei ud
I Rummet nu? — hvor mange varme Tanker,
Hvor mange glade Haab har nu, o Gud
Ei fæstet sig til Skibet som sit Anker?

Som Blomst i Sky affpeiler Fanen smukt
Dg rosenrød sig i de blanke Døver,
Sydvesten jage Taagerne paa Flugt,
Dg Sol og vaarblaa Himmel er derover.

Det synes som det stolte Svømmeslot —
Som her det skrider vældigt frem paa Bølge —
Ei kunde roligt trodse Havet blot,
Men smile af hver Stormsly i sit Følge!

Det seiret har i mangen Kamp, hvor kun
Den visse Død for Andre var at vinde.
Ishavets Brag, den mægtige Monsun
Forgjæves har omleiret det som Fiende.

Nu rustet det sig til en Kamp igjen,
Hvor fjern hen sees de gamle Sethlandsøer.
Et natligt Mørke dækker Himmelen,
Dg høit og vildt det stormer og det sjøer.

Her hjergets Seil — der kommer en Orkan,
Dg Skibet gaar nu for nogle Stumper —
Dets Styrbordskrætte streifer Sjøens Mand,
Dg Alle Mand arbejder ved dets Pumper.

Det dreier hastig af for Vinden; men
Dn voldsom Braadsjø ryster Agterdækket.
Tilross kan Ingen holde Stand mod den,
Dg i et Nu er Rattet knust og knækket.

Alt, se det stærke Skib — hvor dødsenstrængt
Hvor mageløst det tumler halvt begravet!
Det, som hver Kjempevoxe skulde sprængt,
Er nu kun som en Fjederbolt paa Havet.

For Vind og Bølger viljeløst det gaar —
Et Haab! med Tøljer fast man Roret strammer
Men al, de brikte; rædsomt Søen slaar
Mod Dæk og Ruf, og knuser, hvad den rammer.

Naar vild og sort Orkanen bryder løs,
Dg Havet vælter sig som høie Bjerger,
Dg Skibet svaier, Roret gaar tilfjøs —
Da ene Gud en Sømands Liv kan værges!

Da hjælper Mod og Kløgt og Klogskab ei —
Alt midt i Faren staa de lænkebundne!
Til Magt og Vre baner Havet Dei —
Men tusind Haab er ogsaa der forsvundne!

Nu er der Angst ombord og Hyl og Raab —
Til Baadene! — den sidste Redningstank.
Men al, for disse er der lidet Haab
Naar Kjempeffibet selv fortabt maa vante.

I en af dem dog springer nogle Mænd;
Men — blege Syn, som Døden ene kjender;
En haabløs Flok paa Dækket staar igjen
Med vilde Blik og med oprakte Hænder;

Ihi Skibet synker, og for Herren nu
De bede varmt og aabne Sjælens Wunder —
Svagt kjæmper Livets Haab med Dødens Gru —
Dg saa gaar Skibet med de Arme under!

(Napoleon I, Keiser av Frankrike)

Napoleons Død paa St. Helene.

(Egen Melodie.)

Naar Tiden kommer maa man vandre Gjennem Gra-
vens mørke Nat; Saameget kan sig let forandre; Thi Af-
skedstimen kommer brat. ∴ Napoleon, du var saa stor,
Men Ak, hvad er du, Muld og Jord. ∴:

Paa Keiserthronen steg din Vre Til Verdens Under
og dens Pris; Du Jordens største Helt mon være, Ja
midt i Kampen var du vis, ∴ Dg dyrt i Kampens Leir
bestod, I Seiren varm med Brødres Blod. ∴:

Imedens taus dit bittere Minde Om Frankrig og dens
Helses Færd, Vil og dens Minde aldrig svinde, Saalænge
der er Krudt og Sværd. ∴: Egypten skjælved for dit Mod,
Men ogsaa der det kosted Blod. ∴:

Fra Herlighed og Glands og Hæder Du fattes paa
Helenas D, Dg mellem nogle trange Brøder, Du sluttes
ind af vilden Sjø. ∴: I Harnisk og med Sporer paa,
Man paa Parade død dig saa. ∴:

Ti Uger du den Sygdom fristed, Men Døden endte bit-
tre Kval; Din fordums Storhed har du mistet, Dg Rygtet
gaar fra Bjerg til Dal. ∴: Napoleon, du maatte ds Paa
Sankt Helenas lille D. ∴:

Du ofred meget Blod paa Jorden, Men Ingen nægter
du var stor; Dit Scepter lystet høit i Norden, Dg Millio-
ner led dit Ord. ∴: I Syd og Nord gjenslød dit Navn
Napoleon fra Havn til Havn. ∴:

Du fromme gode Helgeninde, Bevar nu Helsten i dit
Skjød; Paa Klippen kan og skal det minde, Napoleon hos
dig er død. ∴: Dg Saga vidne skal paa Jord, Napoleon
var altid stor. ∴: